

Alien Ghost Ballet

Af Lars Ahn Pedersen

Spøgelserne henter mig ved daggry. De er, som altid, en skuffelse.

Egentlig bør det ikke komme bag på mig længere, men trods ihærdige anstrengelser er det tilsyneladende ikke lykkedes at få fjernet de sidste rester af den lille dreng, som tilbragte talrige stjerneklare nætter med at stirre op på himlen og fantasere om, hvem der lever derude. I dag kender vi svaret, og drengen med drømmene har forvandlet sig til en bitter, desillusioneret mand. Alligevel har jeg ikke opgivet håbet om, at vores gæster fra rummet før eller siden lever op til forventningerne og leverer varen. Sandsynligheden taler dog for, at det heller ikke bliver denne morgenstund.

Ét er, at de har bedt mig om at møde op på - af alle steder - en *kornmark*. Noget andet er, at de er forsinkede.

Man skulle tro, at en civilisation, som formåede at sætte vores planets samlede forsvarsværker ud af spillet på under et milisekund og ifølge eget udsagn har diplomatiske og handelsmæssige forbindelser til mindst et dusin solsystemer, var i stand til at ankomme til tiden, men præcision er ikke Spøgelsernes stærke side - hvad menneskeheden efterhånden har lært på den hårde måde. Men det kan selvfølgelig være, at ens fornemmelse for tid bliver en smule forvredet, når man kan tilbagelægge strækningen fra Merkur til Neptun på under seks timer.

Da der er gået et kvarter over den aftalte tid, overvejer jeg et kort øjeblik, om jeg skal gå min vej, men den tanke bliver hurtigt skudt ned af det åbenlyse spørgsmål: *Hvorhen?* Jeg ville ikke stå på en mark klokken kvart over fem om morgenen midt ude i ingenting, hvis jeg havde et bedre sted at være.

Klokken er 22 minutter over, da jeg endelig ser noget nærme sig oppe på den morgenrøde himmel. Jo tættere fartøjet kommer, jo mere krummer mine tæer sig sammen. Spøgelserne er os overlegne i stort set alle sammenhænge, undtagen når det gælder deres sans for drama. Min "taxa" ligner noget, som en modelbygger på en skrabet plagiat-udgave af Dr. Who har stykket sammen i sin frokostpause. Hvis ikke det var fordi, at det var den deprimerende virkelighed, ville jeg sige, at det var det mindst overbevisende rumfartøj i science fiction-historien.

Jeg bliver hverken budt velkommen af blinkende lys, mystisk musik eller små, grønne mænd. Det var at forvente. Spøgelserne viser sig kun for os, når det er strengt nødvendigt, hvilket er en af grundene til deres øgenavn, og jeg var blevet informeret om, at min taxa ville være

ubemandet. Jeg havde dog i det mindste håbet på en rampe, der gled ud fra et lyshav, eller en dør, der åbnede sig på en spektakulær facon, bare et eller andet der kunne antyde en vis form for fantasi hos designerne. Men nej, i stedet er jeg efter et par minutters forgæves venten selv nødt til at hive i dørhåndtaget og klatre ind.

Set indefra er fartøjet ikke meget mere spændende. Men i betragtning af den korte tid, jeg skal opholde mig her, er det til at leve med. Jeg når knapt nok at sætte mig til rette, før jeg er på vej op. Det går så hurtigt, at jeg kun aner ud af øjenkrogen, hvordan himlen og skyerne erstattes af det sorte rum, og selv om det ikke burde være muligt, føler jeg kulden udefra trænge ind i marv og ben. Tre minutter senere er jeg fremme ved mit destination: Spøgelsernes moderskib.

De kaldte det et tilbud, jeg ikke kunne afslå, nærmest som om de ville bevise, at manglende fantasi ikke kun er et karaktertræk hos Spøgelserne, men også hos vores egne ledere. Alligevel forsøgte jeg.

"Det bliver over mit lig," sagde jeg. "Hvis I vil sende mig af sted, bliver det i en tilstand, hvor jeg hverken kan slå, sparke, bide, spytte, tale, sanse eller tænke. I vil være bedre tjent med at tilbyde Spøgelserne en levende grøntsag end mig."

"Det kan sagtens arrangeres," lød det koldt fra Mortensen, manden som havde ødelagt min karriere.

Departementschefen rømmede sig. "Rolig nu," sagde han. "Vi er klar over, at det er et stort offer, vi beder Dem om at yde, Schelander. De behøver ikke at træffe en beslutning i dag. Gør os en tjeneste og tænk grundigt over det."

Vi sad i hans kontor i Kulturministeriet. Jeg var ærlig talt overrasket over at være blevet indbudt, da jeg de sidste fire år havde været persona non grata i disse kredse siden premieren på min seneste ballet på Det Kongelige Teater. Overalt blev jeg mødt af lukkede døre, og alle mine ansøgninger om støtte kom ulæste tilbage, uanset om de var sendt til offentlige instanser eller private fonde. Jeg havde stadig til dagen og vejen og arbejdede også en gang imellem, men jeg var begyndt at tære på min opsparing, og det er som så med stoltheden og den kunstneriske integritet, når ens seneste job var en juleudgave af *Nøddeknækken* for børn i et storcenter.

Jeg var mødt op med et forfængeligt håb om, at jeg var ved at blive taget til nåde igen, men det blev hurtigt knust, da jeg så, hvem der også var til stede: Valentin Mortensen, direktør for det udenjordske handelskammer, EU's forbindelsesled til Spøgelserne, min nemesis, samt ikke at forglemme gift med den eneste af mine ekskoner, som stadig kunne sige mit navn uden at ledsage det med et mindre flatterende udtryk. Jeg burde have forladt scenen på stedet, men det siger lidt om,

hvor langt jeg efterhånden var nået ud, at jeg lod mig overtale til at blive og høre, hvad det var, de ville med mig.

Det viste sig, at de ville tilbyde mig et job. På HD 10307 e.

"Hvad for noget?" sagde jeg.

"Det er den fjerde planet i solsystemet HD 10307, 42 lysår herfra," forklarede departementschefen. "Astronomerne har kendt til den i en del år og kategoriserede den oprindeligt som en verden med potentiale for liv, fordi der var tegn på, at den havde atmosfære og vand. Det viste sig at være korrekt. Ifølge Spøgelserne bebos den af en civilisation, de er i kontakt med. De vil gerne have, at du besøger dem."

Min hjerne tog tilløb til et par tours en l'air. "Mig? Hvorfor lige mig? Jeg er koreograf, ikke astronaut."

"Nej, det står tydeligt klart for os," sagde Mortensen.

Jeg ignorerede ham. "Der må da være andre, som er mere egnede til opgaven end mig," sagde jeg til departementschefen.

"Selvfølgelig er der det," sagde Mortensen. "Men de er alle optaget af andre forpligtelser så som forestillinger, de skal sætte op. Du er til gengæld ledig på markedet, og så tænkte vi på dig."

"Hvem har ringet dig op?" sagde jeg til ham.

Departementschefen sendte os et irriteret blik og forsøgte at få samtalen tilbage på sporet.

"Vi blev mildt sagt selv overraskede over henvendelsen. Men af grunde, vi kun kan gisne om, har den føromtalt civilisation fattet interesse for ballet og har gennem Spøgelserne bedt om, at vi, det vil sige Jorden, sender en repræsentant, som kan lære dem, hvordan man danser *Svanesøen*."

"*Svanesøen*? Hvorfor lige *Svanesøen*?" spurgte jeg.

Det er ingen hemmelighed, at jeg har et anstrengt forhold til *Svanesøen*, og at jeg har bygget min nu sønderskudte karriere op på at opføre - visse kritikere vil sige ødelægge - mange af de såkaldte klassikere i mere eller mindre respektløse udgaver. Spøgelsernes anmodning svarede til, at Lars von Trier var blevet kaldt til Hollywood for at genindspille *Olsen-banden*.

"De var meget specifikke i deres krav," sagde departementschefen og så pludselig meget træt ud. Han lignede en mand, der ikke havde sovet de sidste tre døgn.

Mortensen besluttede sig åbenbart for, at det var hans stikord. "Det er sikkert for

meget at forlange af dig, Schelander, men hvis du for en stund kan tilsidesætte dit ego, bør du med det samme kunne se, hvilken chance dette er for os. Det er første gang, en af vores overjordiske partners handelsforbindelser har udtrykt bare den mindste interesse for noget menneskeskabt. Hvis du tager af sted, vil du ikke kun gavne din egen karriere, men hele menneskeheden. Tænk på mulighederne, der åbner sig for os, når Mæglerne ser, at vi også har noget af værdi at bidrage med. Du kan være med til at skabe historie."

Mortensen havde fået et animeret udtryk i øjnene under sin lille salgstale. Han virkede nærmest ophidset. Jeg spekulerede på, om det var sådan, han så ud, når han gjorde det med Linda.

Så jeg sagde, hvad de kunne gøre med deres tilbud - og lidt til.

"...og jeg behøver ikke yderligere betænkningstid. Ja, det er en historisk mulighed. En historisk mulighed for at blive af med mig for altid. Alle kender min holdning til Spøgelserne og ved, at jeg mener, de kun er ude på at røvre os. Så jeg nægter at prostituere mig, fordi en af deres kunder har set lyset i ballet. Gå dog ned på gaden og find en trækkerdreng, som I kan sende i stedet. De vil alligevel ikke kunne se forskel."

Jeg kunne ikke undgå at bemærke, at Mortensen havde anvendt den officielle betegnelse for Spøgelserne, Mæglerne - den de selv foretrak og oprindeligt havde præsenteret sig med. Ingen vidste, hvad de sagde til deres øgenavn, eller om de overhovedet kendte til det, men Mortensen så nærmest ud som om, jeg havde slået ham, da han hørte mig sige S-ordet. Han rejste sig op og lænede sig ind over mig.

"Så er det nok. Et ord til fra dig, din skide racist, og jeg-"

"Hvad? Hvad vil du gøre, Mortensen, din forpulede alfons?" sagde jeg og forberedte mig selv på slaget. Jeg så nærmest frem til det. Vi stirrede hinanden i øjnene, og så var det, at det gik op for mig. Det var ikke had, der var i Mortensens blik. Det var misundelse. Pludselig gav det hele mening.

Jeg måbede. "Fuck," sagde jeg. "De bad om mig, gjorde de ikke? De spurgte efter mig personligt. Det var derfor, at I ikke kunne gå til nogen anden."

Hverken Mortensen eller departementschefen sagde noget, men tavsheden mellem dem var svar nok.

"Okay," sagde jeg med et grin, "så er det jo en helt anden sag. Skal vi gå i gang med at forhandle mine betingelser?"

Jeg ville med glæde være rejst til den anden ende af Mælkevejen og tilbage igen for udtrykket i Mortensens ansigt.

Hvis der er noget, jeg hader ved Spøgelserne, så er det, at de er så forbandet forudsigelige. Mange mennesker troede til at begynde med - og jeg var selv én af dem - at Spøgelserne var en joke, et mediestunt af hidtil usete dimensioner, en malplaceret aprilsnar. Den primære årsag var, at de ankom i en flyvende tallerken. Det havde været til at bære, hvis den bare havde set en lille smule skræmmende ud, men i stedet skal menneskeheden leve med det ydmygende faktum, at vi blev overmandet af en civilisation, der bevæger sig rundt i en sølvfarvet tingest, som selv Ed Wood ville have kasseret til *Plan 9 From Outer Space*.

Derfor er det trods alt en lille trøst, at ankomsthallen på moderskibet hverken er mere eller mindre charmeforladt, end ankomsthaller er flest. Det er også her, at jeg møder mit første Spøgelse. Jeg har selvfølgelig set optagelser med dem og ved, hvad jeg skal forvente - eller rettere, ikke forvente - men alligevel er det en desorienterende oplevelse.

Vi kalder dem Spøgelserne af flere årsager. Den vægtigste er nok, at vi ikke rigtig kan se dem, i hvert fald ikke nok til at det er lykkedes nogen at komme med en præcis beskrivelse af deres udseende. Min bliver heller ikke dækkende, men jeg skal gøre forsøget. Forestil dig en udefinerbar, flimrende skikkelse, der konstant skifter form og farve, hver gang du føler, at du er lige ved at have fanget essensen af den. At stå over for et Spøgelse er som at have et ord på tungen, der hele tiden smutter væk. Det er den evigt nagende fornemmelse af at være tæt på noget, blot for at se det forsvinde igen i sidste øjeblik.

Forskerne debatterer fortsat, om det er Spøgelsernes virkelige udseende, vi bliver præsenteret for, eller om det er et forsøg på at vildlede os. Der er dem, som mener, at der er tale om et hologram af en art, mens andre tror, at det er vores egne optiske begrænsninger, der forhindrer os i at se Spøgelserne rigtigt. Foreløbig er det kun blevet til gætværk. Spøgelserne har ikke selv tilbudt sig til nærmere undersøgelser, og ingen har turdet spørge dem af frygt for konsekvenserne.

Jeg er derfor med stor sandsynlighed et af de få mennesker, som har været så tæt på et Spøgelse, at jeg kunne røre det, men lige nu føler jeg mig hverken specielt historisk eller bæret. Snarere frustreret over at jeg skal forsøge at føre en samtale med noget, der bedst kan betegnes som et svævende prøvebillede, som forgæves forsøger at fange et signal.

Men før jeg selv når at ytre et ord, hører jeg en stemme. Ikke i rummet, men inde i mit hoved. Jeg er ikke i tvivl om, at den kommer fra Spøgelset foran mig, selv om den hverken har en mund eller noget lignende. Stemmen er kønsløs og neutral, med andre ord så anonym at selv den bedste revyskuespiller ikke ville kunne parodiere den.

<Vær hilset, balletmester Schelander. Velkommen ombord på skibet *Vi kommer med fred*. Jeg vil være din guide på resten af turen. Jeg ser, at du har medbragt bagage.>

"Ja, jeres instrukser nævnte ikke noget om, hvad jeg skulle have med, så jeg pakkede en taske. Er det et problem?"

<Selvfølgelig ikke. Hvis du efterlader din taske her, skal vi nok sørge for, at den kommer frem til din destination.>

"Tak. Hvad hedder du, hvis jeg må spørge?"

<Mit rigtige navn vil ikke give nogen mening for dig, men du kan kalde mig for Casper.>

Casper? Det er den første antydning af, at de bæster har en humoristisk sans, og at de er vidende om, hvad vi kalder dem. Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal finde det betryggende eller ej.

Man skulle tro, at synet af de flyvende tallerkener ville have glædet UFO-fanatikerne og konspirations-teoretikerne. Spøgelserne påstår dog hårdnakket, at de ikke har besøgt os før Den første Kontakt, og nægter ethvert kendskab til mayaerne, Area 51 og de talrige mennesker, som påstår, at de er blevet bortført af rumvæsener og udsat for unævnelige eksperimenter.

<Så interessante er I heller ikke,> lød deres svar, og jeg tror dem, selv om mange af mine ligesindede er uenige. I Spøgelsernes optik er vi nemlig ikke andet end en uvelkommen gave - vi er maleriet af det grædende barn, som en behjertet slægtning har prasket dem på, og som de nu ikke ved, hvad de skal gøre med.

Det tog os lidt tid at forstå det, og Spøgelserne var selv i starten for høflige til at sige det ligeud, men da den grufulde sandhed endelig sank ind hos alle, brast illusionen og glæden over mødet endegyldigt. Det var ikke Spøgelsernes egen idé at opsøge os. I stedet handlede de på vegne af en anden, foreløbig ukendt, men efter alt at dømme langt mere avanceret civilisation, som åbenbart fandt, at det var på tide at indlemme os i det galaktiske fællesskab.

Det betyder dog ikke, at vi med det samme får tilbudt fuldt medlemskab. Først skal vi igennem en indledende fase, hvor vi gradvist bliver introduceret til de glæder og forpligtelser, som følger med, men hvor vi på bedste reality show-manér også kan blive sendt hjem, hvis vi ikke bliver vurderet egnede. De færreste på Jorden er i tvivl om, at Spøgelserne i så fald bare vil sige farvel og tak uden først at have udsat planeten for en grundig hovedrengøring, som sikrer, at der ikke opstår liv ud over bakteriestadiet de næste 30-40 millioner år.

Det er med den viden i baghovedet, at jeg er taget af sted, og den har ærlig talt ikke

gjort min skepsis over for Spøgelserne mindre. Folk som Mortensen forsøger stadig at bilde os ind, at vi nok vil blive belønnet for vores samarbejdsvilje, men indtil videre har vi ikke fået andet ud af det end spamfrit internet og opskriften på, hvordan man frysetørrer mad, uden at smagen går tabt.

I sidste ende er det dog ikke Spøgelserne, jeg skal have med at gøre, men et folk, der kalder sig for Disciplene. Inden min afrejse bad jeg Mortensen - og jeg insisterede på, at det skulle være ham - om at give mig et lynkursus i de få ting, vi ved om mine fremtidige arbejdsgivere.

"HD 10307 hedder selvfølgelig noget andet på Disciplenes egne sprog. Ingen af navnene vil give mening i vores ører, men ifølge Mæglerne er Hjem nok det af vores ord, der kommer tættest på, når det gælder betydning og indhold. Planeten er lidt mindre end Uranus, men er ikke en gaskæmpe. Den har en fast overflade og består af 52 procent vand. Atmosfæren er tæt på Jordens, men du vil nok føle dig en smule tungere," sagde Mortensen med en automatik, så jeg stadig kunne fornemme, hvordan han måtte tvinge hvert et ord ud gennem sine tænder. "Mæglerne fik kontakt med dem, mens vi stadig overvejede, om det var en god idé at gå i oprejst tilstand, så der er tale om en ældgammel civilisation. De har for længst koloniseret de nærmeste solsystemer og har udslettet mindst én anden konkurrerende civilisation."

"Lyder som et hyggeligt bekendtskab," sagde jeg.

"Dette skete dog, mens vi var i færd med at lave de første hulemalerier, og de betegner selv krigen som deres barbariske periode," sagde Mortensen. "I dag er de kendt for deres store begær efter viden, og ifølge Mæglerne var det at forvente, at Disciplene ville være de første til at udtrykke interesse for os. Forespørgslen kom fra et organ svarende til FN på vegne af et af deres førende akademier. De har tilsyneladende for længst afskaffet regeringer til fordel for verdensomspændende læreanstalter. Du kommer til at være tilknyttet et fakultet, som er helliget studiet af udenjordiske kunstarter. De har for længst fyldt klassen op."

"Succes!" sagde jeg. "Hvordan ser de egentlig ud?"

Mortensen trak på skuldrene. "Det er desværre ikke en oplysning, som Mæglerne har gjort tilgængelig for os."

De følgende dage fortsatte jeg med at gøre livet surt for Mortensen, men jeg burde have anet, at han ikke bare ville sluge ydmygelserne uden at have en sidste trumf gemt i ærmet. Den valgte han først at præsentere mig for, lige før helikopteren lettede fra kornmarken.

"En afskedsgave," sagde han og rakte mig en kuvert. "Vi modtog det for mindre end en halv time siden fra Mæglerne."

"Hvad er det?"

"Svaret på noget, du tidligere har efterlyst," sagde han og smilede.

Det havde en foruroligende effekt på mig. Han satte sig ind i helikopteren.

"Farvel, Mortensen," råbte jeg. "Hils min ekskone fra mig og sig... Åh, hvad fanden, du finder alligevel bare på noget."

Han nikkede blot.

Jeg krøb i ly, mens helikopteren steg til vejrs og lavede cirkler i kornet. Derefter åbnede jeg kuverten. Indeni lå et billede af en Discipel. Jeg bandede, da det gik op for mig, hvad det var for en oplysning, Mortensen havde holdt skjult for mig gennem hele forberedelsesfasen.

Disciplen lignede en kloning mellem en grågrøn flamingo, en barberet bjørn og Gonzo fra *Muppet Show*. Jeg vidste på forhånd, at gennemsnitshøjden var tæt på de 270 centimeter, men det var ikke så meget det eller deres vinger og kraftige kløer, der pludselig gav mig hovedpine.

Problemet var deres tre ben. Jeg skulle lave Tjajkovskij for trefødder...

Jeg så op fra billedet. Helikopteren var blot en lille prik i horisonten, men jeg var sikker på, at jeg kunne høre Mortensens latter.

(Læs resten af novellen i *Den hemmelige dal – Lige under overfladen 3*, Science Fiction Cirklen)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).